

ringen ved mig netop et Forslag, der gik ud paa Ordningen af dette Forhold, saavidt det efter Regjeringens Anskuelse var muligt at gribe ind, naar dette Forhold skulde reformeres. Grunden til, at denne Sag har staaet hen, som sleet er, er altsaa ikke den, at Regjeringen har erklæret sig saa at sige fallit og ude af Stand til at gennemføre den Reform, hvorefter der er Spørgsmaal; men Grunden ligger simpeltvæk deri, — hvad der ogsaa af begge Rigsdagens Afdelinger er billiget, — at netop de politiske Forhold gjøre det utilraadeligt nu at ordne denne Sag, fordi den ikke kan ordnes eensidigt for Kongeriget's Vedkommende, men ogsaa maa ordnes for Hertugdømmerne, især da det er en Sag, der griber temmelig dybt ind ikke alene i alle Correspondanceforholdene, men ogsaa i Ordningen af Forretningsgangen i det Hele for alle Monarchiets Deles Vedkommende. Det er Grunden, men slet ikke Hensynet til, at Regjeringen ikke var færdig, eller ikke kunde blive færdig med noget Forslag til Sagens Ordning, som bevægede den til ifjor at fremsætte et lignende Forslag som det, der iaar er fremsat. Under saadanne Omstændigheder er det ganske naturligt, at Regjeringen kan finde det i og for sig rigtigere, at denne Sag, da man dog ikke vil kunne see de Hindringer, der denne gang fremsætte sig imod den, sjerne, til næste Rigsdag kommer sammen, faaer en længere Udsættelse end for et Finantsaar. Jeg maa derfor erkjende, at ved det Vædringsforslag, hvorefter der er Spørgsmaal, og som nu anden Gang her fremkommer, bliver Lovens Redaction rigtigere end ved at den bliver redigeret paa den af Folkethinget vedtagne Maade. Grunden, hvorfor jeg ikke oprindeligt har foreslaaet Lovens redigeret i hiin Skikkelse, er, at jeg antog, at denne rigtigere Form vilde støde paa saadanne Hindringer, som jeg nu ogsaa har Erfaringen for mig, at den har stødt paa.

Kirck: Den høitærede Finantsminister er vistnok enig med mig i, at dette gamle staaende Cancellieudtryk „indtil videre“ bør komme ud af Verden (Finantsministeren: Nei): Jo, jeg troer dog, at naar vi udgjøre en Deel af den lovgivende Magt, er det i sin Orden at der tales bestemt, thi det kan dog ellers

let hændes, at en saadan Sag lægges bort, at man glemmer den og ikke omtaler den. Skal den saa omtales fra Rigsdagens Side, er det langt vanskeligere at bringe den frem, end naar Regjeringen er forpligtet til, naar Mæret er omme, atter at komme frem med den. Jeg skulde tvivle meget om, at min Hukommelse — dog jeg tør ikke sige det bestemt — slog mig Feil med Hensyn til det, jeg har tilføjet mig at yttre, og jeg troer, at i de sidste Diebliske, vi vare forsamlede i den første Samling Sagen var for, tog netop jeg Ordet mod Nogen, der vilde have Sagen udsat eller have den ændret ligesom nu, og den høitærede Finantsminister erklærede da, saavidt jeg mindes, at han ikke for Dieblicket saa sig istand til at ordne denne Sag, men at han i Løbet af kort Tid eller næste Gang vi kom sammen rimeligviis vilde have et Lovforslag færdigt til Forelæggelse, og det forholder sig ganske rigtigt som anført, at et saadant Lovforslag kom frem. Men derom drejer Spørgsmaalet sig egentlig ikke, men alene om, hvorvidt det er rigtigere at sige, at denne Lov gjælder indtil 1ste April 1855 eller indtil videre. Jeg troer nu, at det er en sikkrere og rigtigere Form at begrænde Tiden; thi, som jeg har sagt, saalænge Rigsdagen udgjør en Deel af den lovgivende Magt, er det bedre, at Regjeringen stedse maa være mindet om, at det er dens Pligt at fremkomme med Grunde, hvorfor denne eller hiin Forandring ikke skeer. Dette have vi jo seet ved saamange Love, der nu ere stufne tilside. Jeg vil her kun tillade mig at omtale Sagen angaaende Borgervæbningen; Lovforslaget derom er nu aldeles stufket under Stolen, man hører ikke Noget dertil, og Sagen skal vel ordnes ad en anden Vej, uagtet vi sidde her for at tage Deel i saadanne Sagers Ordning; saaledes er det gaaet med mange andre Love. Er Loven derimod begrændset til et vist Tidspunkt, saa kan man være ganske vis paa at den kommer frem. Jeg behøver ikke at anføre dette med Hensyn til den høitagtede Finantsminister; thi det troer jeg, Enhver uden at overdrive hans Roes kan sige, at man ikke behøver at paa-skynde ham med Hensyn til de Loves Fremme, som han lover at ville fremkomme med; han